

Kraków, 22.05.2018 r.

dr Magdalena Hodalska
Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej
Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej
Uniwersytet Jagielloński

Autoreferat przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych

1. *Imię i nazwisko:* **dr MAGDALENA HODALSKA**

2. *Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej*

2009 - stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Języka Polskiego PAN w Krakowie z 13 października 2009 roku. Tytuł rozprawy doktorskiej: *Środki językowe w kształtowaniu mitu Jana Pawła II na przykładzie relacji prasowych*. Promotor: prof. dr hab. Walery Pisarek.

2005 – dyplom magistra kulturoznawstwa, specjalność: europeistyka. Instytut Europeistyki, Wydział Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego. Tytuł pracy magisterskiej: *Korespondent wojenny – ofiarnik i ofiara we współczesnym świecie*. Promotor: prof. dr hab. Zdzisław Mach.

2004 – dyplom magistra dziennikarstwa i komunikacji społecznej. Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, Wydział Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Tytuł pracy magisterskiej: *Łamanie tabu sacrum, śmierci i ciała w programach telewizyjnych w świetle skarg do KRRiT w latach 1999-2004*. Promotor: prof. dr hab. Walery Pisarek.

3. *Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych*

2010 – **Uniwersytet Jagielloński**

adiunkt w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ

2009-2011 – **Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie**

wykładowca w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UPJPII

2009-2012 – **Wyższa Szkoła Bezpieczeństwa Publicznego i Indywidualnego „Apeiron” w Krakowie**
lektor języka angielskiego

2005-2010 – **Uniwersytet Jagielloński**

wykładowca w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ

2005-2009 – **Wyższa Szkoła Handlowa w Krakowie**

lektor języka angielskiego

2005-2007 – **Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego**

wykładowca w Instytucie Dziennikarstwa

3.1. Informacje o doświadczeniu dziennikarskim

- 2012 Współpraca z Radiem Akademickim Radiofonia - współprowadząca audycje popularnonaukowe z cyklu „Gadające głowy” pt. *Pierwsza Władza*.
- 2005, 2006, 2010 Współpraca z telewizją Fox News – tłumaczka i dokumentalistka
- 2001 – 2005 Współpraca z oddziałem Polskiej Agencji Prasowej w Krakowie – reporterka
- 2001 Współpraca z działem reportażu dziennika „Rzeczpospolita” i z działem miejskim „Gazety Wyborczej” w Katowicach – reporterka

4. Wskazanie osiągnięcia*

wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.):

a/ tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego

KULTURA STRACHU I TRAUMY W MEDIACH - zbiór 16 publikacji powiązanych tematycznie

b/ publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego:

Monografie

1. Magdalena Hodalska, 2018, **Kataklizmy w mediach. Dziennikarskie relacje z klęsk żywiołowych**, Księgarnia Akademicka, Kraków 2018, 255 stron, (recenzent wydawniczy: dr hab. Agnieszka J. Cieślíkowa, prof. IH PAN).
2. Magdalena Hodalska, 2017, **Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy**, Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2017, 187 stron, (recenzent wydawniczy: prof. dr hab. Walery Pisarek).

Rozdziały w książkach w języku polskim

3. Magdalena Hodalska, 2016, **Epidemie, mikroby i uczeni. Wirusologia na łamach polskiej prasy**, [w:] Edyta Żyrek-Horodyska, Magdalena Hodalska (red.), **Komunikowanie o nauce**, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, ss. 65-78.
4. Magdalena Hodalska, 2016, **Aby straszna zbrodnia była bardziej straszna. Materiały operacyjne policji w relacjach dziennikarskich**, [w:] Weronika Świerczyńska-Głównia, Teresa Sławińska, Magdalena Hodalska (red.), **Komunikowanie o bezpieczeństwie. Medialny obraz zagrożeń**, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, ss. 169-182.
5. Magdalena Hodalska, 2015, **Turyści horroru w miejscach pamięci: rola mediów w promocii miejsc traumy i zbrodni**, [w:] Bożena Popiołek, Agnieszka Chłosta-Sikorska, Agnieszka Słaby (red.), **Historia-pamięć-tożsamość w edukacji humanistycznej. Tom 3: Pamięć człowieka, pamięć miejsca, miejsca pamięci: studia historyczno-antropologiczne**, Wydawnictwo Libron, Kraków 2015, ss. 593-605.

6. Magdalena Hodalska, 2014, **Pandemie w kulturze strachu**, [w:] Tomasz Goban-Klas (red.), *Komunikowanie w ochronie zdrowia: interpersonalne, organizacyjne i medialne*, Wolters Kluwer Polska, Warszawa 2014, ss. 234-245.
7. Magdalena Hodalska, 2012, **Metafory śmierci w prasie na przykładzie publikacji z kwietnia 2005 i 2010 roku**, [w:] Kamila Kwasik, Jan Jaroszyński, Grzegorz Łęcicki (red.), *Media wobec śmierci*, tom 1, Dom Wydawniczy Elipsa, Warszawa 2012, ss. 204-215.
8. Magdalena Hodalska, 2012, **Etyczne problemy w pracy korespondenta wojennego**, [w:] Kazimierz Wolny-Zmorzyński, Jerzy Snopek, Wojciech Furman, Katarzyna Bernat (red.), *Korespondent wojenny. Etyka – historia – współczesność*, Wydawnictwo WSEiP, Kielce 2012, ss. 45-55.

Rozdziały w książkach w języku angielskim:

9. Magdalena Hodalska, 2016, **'Passengers in Charon's Boat': Reporters Covering Real-life Horror, Fear and Terror**, [w:] Joseph H. Campos II, Kornelia Boczkowska (red.), *Framing Fear, Horror and Terror through the Visible and the Invisible*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. 21-38.
10. Magdalena Hodalska, 2016, **Ebola Virus Kills the Other, but Anytime It May Land Here: Media Coverage of an African Plague**, [w:] Selina E. M. Doran, Bethan Michael, Izabela Dixon (red.), *There's More to Fear than Fear Itself: Fears and Anxieties in the 21st Century*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. 123-135.
11. Magdalena Hodalska, 2016, **Cyberbullying, Fear and Silence: From Bystanders to Cyber-Samaritans**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Jyotsna Bapat (red.), *Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. 23-36.
12. Magdalena Hodalska, 2014, **Family Drama and Its Frightful Media Frames**, [w:] Beth A. Kattelman, Magdalena Hodalska (red.), *Frightful Witnessing: The Rhetoric and (Re)Presentation of Fear, Horror and Terror*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2014, ss. 135-155.

Artykuły w czasopismach w języku polskim:

13. Magdalena Hodalska, 2014, **Wydarzenia medialne i maratony katastrof – jak trauma i terror zmieniają teorię komunikacji**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 4/2014, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2014, ss. 678-693.
14. Magdalena Hodalska, 2014, **Kultura strachu w polskiej prasie brukowej**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 3/2014, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2014, ss. 493-506.
15. Magdalena Hodalska, 2010, **Odeszli do Domu Ojca. Prasowe motywy żałoby medialnej w świetle publikacji z 2005 i 2010 roku**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 3-4/2010, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2010, ss. 113-126.

Artykuł w czasopiśmie w języku angielskim:

16. Magdalena Hodalska, 2017, **Selfies at Horror Sites: Dark Tourism, Ghoulish Souvenirs and Digital Narcissism**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 2/2017, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2017, ss. 405-423.

c/ omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Cykl publikacji pt. „Kultura strachu i traumy w mediach”, wskazany jako osiągnięcie naukowe, można opatrzyć podtytułem: „Epidemie, zbrodnie, katastrofy, wojny” i od tego uściślenia obszarów badawczych należy zacząć prezentację dorobku naukowego, uwzględniającą rozwój badań podejmowanych przed doktoratem i po obronie pracy doktorskiej. Przedstawieniu ewolucji zainteresowań badawczych, realizowanych w ramach autorskich projektów indywidualnych i międzynarodowych, towarzyszy omówienie osiągniętych wyników, publikowanych w polskich i anglojęzycznych monografiach i w artykułach w czasopismach naukowych. Wszystkie prace poświęcone są różnym aspektom dziennikarskich relacji z traumatycznych wydarzeń niosących śmierć w okolicznościach, które od wieków były przedmiotem lęku zapisanego w najstarszych źródłach historycznych, a dziś wyobrażenie o nich, kształtowane dzięki medialnym przekazom, współtworzy kulturę strachu.

W centrum moich zainteresowań badawczych znalazły się medialne narracje dotyczące okoliczności śmierci, jakie od wieków budziły trwogę¹. Inspiracją były prace Davida Altheide i Franka Furedi² oraz Barry’ego Glassnera³, którzy upowszechnili w naukach społecznych pojęcie *Culture of Fear*. Profesorowie Furedi i Glassner dowodzili, że ludzie boją się tego, co znają bardziej z mediów niż z własnego doświadczenia. Charakterystyczną cechą kultury strachu w kontekście mediów jest przekonanie ich odbiorców, że nieustannie narażeni są na ataki ze strony potężnych niszczących sił⁴. D. Altheide przekonywał, że ludzie boją się tego, czego dowiadują się m.in. z relacji w mediach⁵. Dlatego przedmiotem moich analiz stały się medialne narracje dotyczące traumatycznych wydarzeń.

W kulturze chrześcijańskiej katalog lęków zachowany został m.in. w *Litaniae Sanctorum*, zapisanej w IV wieku n.e. modlitwie, będącej historycznym źródłem informacji⁶ o tym, czego bali się ludzie, którzy wznosili do Boga prośby: *A subitanea et improvisa morte, libera nos, Domine (...)* *A fulgure et tempestate, (...)* *A flagello terraemotus (...)* *A peste, fame et bello, libera nos, Domine*. Błagalne wezwania z litanii powtarza Trisagion w suplikacji „od powietrza, głodu, ognia i wojny (...) od naglej i niespodziewanej śmierci”. Słowa modlitwy wyznaczyły najważniejsze kategorie w prowadzonych przeze mnie badaniach medialnych narracji o katastrofach, epidemiach, konfliktach zbrojnych, kataklizmach –

¹ Epidemie, zbrodnie, katastrofy, wojny opisywali m.in. J. Delumeau, *Strach w kulturze Zachodu XIV-XVIII w. Oblężony gród*, przeł. A. Szymanowski, Warszawa 2011; J. Bourke, *Fear. A Cultural History*, Emeryville 2006. W Polsce: Z. Osiński, *Lęk w kulturze społeczeństwa polskiego w XVI-XVII wieku*, Warszawa 2009; M. Zaremba, *Wielka Trwoga. Polska 1944-1947. Ludowa reakcja na kryzys*, Znak, Kraków 2012. O strachu w mediach w dobie relacjonowanych na żywo zamachów terrorystycznych pisał m.in. prof. T. Goban-Klas w książce pt. *Media i terroryści. Czy zastraszą nas na śmierć?*, WUJ, Kraków 2009, natomiast Jego praca pt. *Lęki i niepokoje Polaków w świetle badań panelowych 1983 i 1984 r.*, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 2/1985, była punktem wyjścia badań opisanych we wniosku o Synegrę Grant ERC, którego byłam współautorką w ramach zainicjowanego przeze mnie projektu *EuroFears* [pkt 4d].

² F. Furedi, *The Culture of Fear. Risk Taking And The Morality of Low Expectations*, Cassell, London 1997. F. Furedi, *Culture of Fear Revisited. Risk-taking and the Morality of Low Expectation*, Continuum, New York 2007.

³ B. Glassner, *The Culture of Fear. Why Americans are Afraid of the Wrong Things*, Basic Books, New York 1999.

⁴ F. Furedi, *Culture of Fear Revisited...*, op. cit., s. x.

⁵ D. Altheide, *Creating Fear. News and the Construction of Crisis*, Aldine de Gruyter, New York 2002, s. 6.

⁶ M. L. Wójcik, *Chwile strachu i trwogi: klęski żywiołowe, konflikty zbrojne i tumulty w średniowiecznym Wrocławiu*, Wyd. WAW, Racibórz 2008, s. 12.

CH

te dramatyczne wydarzenia mogą prowadzić do klęski głodu, który w kulturze znany jest jako jeden z jeźdźców Apokalipsy, obok zarazy, wojny i śmierci. Frank Furedi zauważył, że w kulturze strachu zwiastunów zagłady jest nie tylko czterech, ale konni rycerze Apokalipsy tworzą dziś cały oddział kawalerii⁷. Biblijna metafora czterech jeźdźców Apokalipsy oraz słowa suplikacji pomogły wyznaczyć obszary badawcze⁸ i kategorie, wedle których uporządkować można problematykę medioznawczych analiz dziennikarskich narracji o nagłej i niespodziewanej śmierci w wyniku katastrofy, przemocy, konfliktu zbrojnego, kataklizmu czy zakaźnej choroby.

Relacjonowanie w mediach skutków katastrof, zbrodni, epidemii i wojen, przyczynia się do kształtowania w odbiorcach wyobrażenia o najbardziej traumatycznych wydarzeniach, które mogą stać się udziałem każdego. W najnowszym wydaniu podręcznika medycznego DSM-V (American Psychiatric Association, 2013) trauma rozumiana jest jako „szczególny rodzaj stresora - zdarzenia, które wiąże się z 1) narażeniem na śmierć, 2) narażeniem na zagrożenie śmiercią, 3) narażeniem na poważne obrażenia lub zagrożenie takimi obrażeniami”⁹. Dziennikarze relacjonujący tragiczne wypadki, pożary, morderstwa, zamachy, kataklizmy, w bezpośredni sposób narażeni są na makabryczne obrazy i drastyczne szczegóły zdarzeń traumatycznych, a tym samym, nieszczęśliwie, mogą spełniać kryteria diagnostyczne PTSD (*Post-Traumatic Stress Disorder*). Problemy reporterów i poruszające świadectwa tych, którzy słyszą krzyki umierających i czasem do końca życia nie mogą zapomnieć widoku ofiar, przedstawione zostały w książce pt. „Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy” [2]¹⁰, będącej dopełnieniem cyklu publikacji prezentujących badania medialnego obrazu traumatycznych zdarzeń.

W monografii, która „konstytuuje nowe pole badawcze w polskim medioznawstwie”, jak napisał w recenzji książki profesor Walery Pisarek, podjęłam tematykę traumy dziennikarzy i tytułowego „dziennikarstwa traumy”, rozpatrywanego w kontekście zachowania reporterów na miejscu tragicznego wypadku i podczas rozmowy z ofiarami i świadkami traumatycznych wydarzeń. Kolejne rozdziały przedstawiają problemy związane z relacjonowaniem śmiertelnych wypadków, któremu towarzyszy stres traumatyczny, jaki jest częścią doświadczenia zawodowego reporterów lokalnych, śledczych, kryminalnych, fotoreporterów, korespondentów wojennych i redaktorów pracujących z makabrycznymi nagraniami naocznych świadków.

Książka ta jest pierwszym owocem międzynarodowego projektu edukacyjno-badawczego *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy / Journalism of Trauma. Trauma of Journalists*, którym kieruję od 2017 roku. Interdyscyplinarne przedsięwzięcie realizowane jest we współpracy z Katedrą Psychoterapii Collegium Medicum UJ, pod patronatem Polskiego Towarzystwa Badań nad Stresem Traumatycznym (PTBST) i z merytorycznym wsparciem *Dart Center for Journalism and Trauma* (*Columbia University Graduate School of Journalism*). Celem projektu jest przygotowanie teoretycznej i praktycznej bazy do szkolenia reporterów w zakresie traumy (ofiary, świadków, uczestników tragicznych wydarzeń) i relacjonowania wypadków, pożarów, zbrodni, przestępstw, kataklizmów oraz wypracowanie nowej ścieżki kształcenia na studiach dziennikarskich.

W styczniu 2018 r. rozpoczęłam prace nad wdrożeniem nowego modułu pt. *Dziennikarstwo i profilaktyka traumy*, realizowanego w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ jako część projektu pt. *Zintegruj – Kompleksowy Program Rozwoju Uniwersytetu Jagiellońskiego* w ramach programu PO WER Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, finansowanego z funduszy

⁷ F. Furedi, *Culture of Fear Revisited...*, s. xii.

⁸ Pomysł ten zawdzięczałam amerykańskiej medioznawczyni Susan D. Moeller, która swe analizy mediów uporządkowała wedle metafory czterech jeźdźców Apokalipsy. S. D. Moeller, *Compassion Fatigue: How the Media Sell Disease, Famine, War and Death*, Routledge, New York, London 1999.

⁹ Cyt. za: M. Hodalska, *Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy*, IDMiKS UJ, Kraków 2017, s. 28.

¹⁰ W nawiasach kwadratowych podaję numery prac wskazanych na liście publikacji wchodzących w skład osiągnięcia naukowego [1-16]. Numeracja dalsza oznacza publikacje z listy przedstawionej w punkcie piątym, w którym omawiam pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze.

europejskich (nr grantu: POWR.03.05.00-00-Z309/17-00). To wybrane przykłady efektywnego wykorzystania wyników badań prowadzonych przeze mnie w latach 2010-2018.

Utworzenie nowego obszaru badawczego w polskim medioznawstwie i jednocześnie przyczynek do otwarcia nowego pola badań w polskiej psychotraumatologii (w której również do tej pory brakowało pozycji na temat stresu traumatycznego w pracy dziennikarzy), zainspirowane było zawodowymi doświadczeniami w pracy reportera PAP i telewizji (dla których relacjonowałam tragiczne wypadki [pkt 3.1]), ale przede wszystkim było efektem wielu lat badań, których wyniki prezentowane były w pracach wskazanych na liście publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe.

Analizy dziennikarskich relacji z traumatycznych wydarzeń w Polsce i na świecie [1] [2] [3] [4] [6] [7] [8] [9] [11] [13] [14] [15] oraz sposobu, w jaki reagowali na nie odbiorcy medialnych narracji [5] [10] [12] [16], prowadzone były przeze mnie w latach 2010-2018 w ramach 14 różnych projektów badawczych, które pozwoliły odkryć ważne aspekty kultury strachu i traumy w mediach.

Obszary badań, projekty badawcze, ramy czasowe [publikacje]

Trauma	Kultura strachu w mediach: katastrofy, zbrodnie, epidemie, wojny							
Śmierć nagła	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
	Katastrofa lotnicza [7] [15]							
Śmierć nagła	Maratony katastrof [13]			Ofiary cyberprzemocy [11]				
	Kultura strachu w tabloidach [14]							
Śmierć nagła - zbrodnia			Rodzinny dramat- zbrodnia [12]				Zachowania odbiorców na miejscu zbrodni [5] [16]	
			Medialny obraz zbrodni [4]					
	Trauma reporterów lokalnych [2]				Trauma redaktorów [2]			
Epidemia				Pandemie i epidemie [3] [6]				
						Epidemia eboli [10]		
Wojna	Trauma reporterów wojennych [2][8][9]					Obraz uchodźców w mediach [w druku]		
Kataklizm						Kataklizmy w mediach [1]		
Projekty	Fears and Anxieties in the 21st Century / Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy							

Badania sposobu relacjonowania przez dziennikarzy traumatycznych wydarzeń rozpoczęłam już na studiach dziennikarskich i kulturoznawczych (jestem absolwentką dwóch kierunków na Uniwersytecie Jagiellońskim). Przygotowując pierwszą pracę magisterską, pod opieką naukową prof. dra hab. Walerego Pisarka analizowałam kierowane do KRRiT skargi m.in. na sposób pokazywania śmierci w mediach. Tej problematyce poświęcone były dwa artykuły opublikowane na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”: pierwszy w języku polskim w 2004 roku [45], a drugi w języku angielskim w 2016 roku pt. *20 Years of Complaints: National Broadcasting Council and the Polish Audience's Feelings* [48].

Kulturoznawstwo ukończyłam w 2005 roku obroną drugiej pracy magisterskiej, napisanej pod opieką prof. dra hab. Zdzisława Macha i poświęconej korespondentom wojennym oraz traumie związanej z dziennikarskimi relacjami ze stref konfliktów. Zainteresowania korespondencją wojenną rozwijałam nieprzerwanie, a zaowocowały one:

- książką pt. „Korespondent wojenny. Ofiarnik i ofiara we współczesnym świecie” (WUJ, Kraków 2006) [18], wydaną przed doktoratem;
- publikacjami w języku polskim [8] i angielskim [9] [33];
- międzynarodowym projektem *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy/ Journalism of Trauma, Trauma of Journalists*;
- monografią pt. „Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy” [2] otwierającą serię publikacji poświęconych stresowi traumatycznemu, jaki towarzyszy relacjonowaniu tragicznych wydarzeń.

CH

Językowy obraz śmierci w mediach był natomiast ważnym elementem rozprawy doktorskiej pt. *Środki językowe w kształtowaniu mitu Jana Pawła II na przykładzie relacji prasowych*, którą pisałam pod kierunkiem naukowym profesora Walerego Pisarka (recenzentami byli: o. dr hab. Wiesław Przyczyna i dr hab. Katarzyna Skowronek) i obroniłam w 2009 roku w Instytucie Języka Polskiego PAN w Krakowie.

I. Dziennikarskie relacje dotyczące nagłej i niespodziewanej śmierci

Nowy rozdział w badaniach językowego obrazu śmierci w mediach otworzyły analizy dziennikarskich relacji dotyczących nagłej i niespodziewanej śmierci. W marcu 2010 roku Wydawnictwo UJ wydało monografię pt. „Śmierć Papieża, narodziny mitu” [17], w której pokazałam mitotwórczą rolę medialnej narracji zbudowanej z poetyckich porównań, biblijnych metafor, eufemizacyjnych peryfraz, etc. W kwietniu 2010 roku w dziennikarskich relacjach z katastrofy smoleńskiej można było usłyszeć i przeczytać te same słowa, identyczne sformułowania, podobne metafory, jakie w kwietniu 2005 roku pomagały reporterom w budowaniu narracji o śmierci Jana Pawła II, choć śmierć Papieża nie była nagłą. W artykule pt. „Odeszli do Domu Ojca. Prasowe motywy żałoby medialnej w świetle publikacji z 2005 i 2010 roku” [15] omówione zostały najważniejsze elementy funeralnej retoryki, która nadawała ton tekstom prasowym publikowanym w czasie żałoby narodowej. Ramy czasowe analizy objęły tydzień od śmierci Papieża do jego pogrzebu i tydzień od śmierci prezydenta Lecha Kaczyńskiego do jego pogrzebu. Porównawcza analiza zawartości dzienników (*Gazeta Wyborcza*, *Rzeczpospolita*, *Dziennik Polski*, *Gazeta Krakowska*, *Fakt*) i tygodników (*Polityka*, *Wprost*, *Newsweek*, *Tygodnik Powszechny*, *Przekrój*) wydanych na początku kwietnia w 2005 i 2010 roku, pozwoliła zrekonstruować schemat, według którego zbudowana była prasowa opowieść o odchodzeniu i żałobie, będąca medialną narracją o stracie „najlepszych naszych synów”. Śmierć prezydenta i członków jego delegacji była tak niespodziewana, że reporterzy gorączkowo szukali słów, które mogłyby oddać dramatyzm sytuacji, a opisując zachowania ludzi przeżywających stratę, sięgnęli do zbioru motywów patriotycznych i religijnych, sprawdzonych podczas „papieskiego tygodnia”. Prasowa opowieść o śmierci *najlepszych*, zbudowana z superlatywów i hiperbol, opiera się m.in. na biblijnych metaforach i poetyckich porównaniach, które w bolesnych sytuacjach pełnią w narracji podwójnie perswazyjną rolę.

Środki językowe, za pomocą których dziennikarze próbowali ośwoić nagłą śmierć prezydenta i jego delegacji, były przedmiotem wystąpienia na międzynarodowej konferencji pt. „Śmierć w mediach”. Wyniki porównawczej analizy tekstów opublikowanych w 2005 i 2010 roku przedstawione zostały w rozdziale pt. „Metafory śmierci w prasie na przykładzie publikacji z kwietnia 2005 i 2010 roku” [7], który prezentuje nowe grupy semantyczne, jakie w 2010 roku rozszerzyły zbiór eufemistycznych peryfraz odgrywających najważniejszą rolę w poetyckim obrazowaniu śmierci w prasie. W przypadku katastrofy samolotu metafory łagodziły jej drastyczne wyobrażenie oraz grozę gwałtownej i zaskakującej śmierci.

Kwerenda dotycząca medialnego obrazu katastrof stała się inspiracją do podjęcia nowego wyzwania badawczego poświęconego maratonom katastrof, opisanym przez profesor Tamar Liebes. Termin *disaster marathons*, dobrze znany w zagranicznej literaturze medioznawczej, w polskim piśmiennictwie nie był wtedy często używany, chociaż o „katastroficznym maratonach” pisał m.in. profesor Tomasz Goban-Klas¹¹, jednak brakowało teoretycznego opracowania tego gatunku telewizyjnego zrodzonego w odpowiedzi na traumatyczne wydarzenia. W artykule pt. „Wydarzenia medialne i maratony katastrof – jak trauma i terror zmieniają teorię komunikacji” [13] pokazałam ewolucję koncepcji *media events* pod wpływem tragicznych wypadków, które sprawiły, że „transmitowana na żywo historia”¹² ustępuje miejsca relacjonowanemu na żywo katastrofom, zamachom i konfliktom zbrojnym.

¹¹ T. Goban-Klas, *Media i terroryści. Czy zastrasza nas na śmierć?*, Wydawnictwo UJ, Kraków 2009, s. 117.

¹² D. Dayan, E. Katz, *Media Events. The Live Broadcasting of History*, Harvard University Press, London 1992.

Zainteresowanie tą problematyką, rozwijane w badaniach, których wyniki prezentowałam w 2012 i 2013 roku w Oxfordzie na organizowanych tam cyklicznych konferencjach pt. *Fear, Horror and Terror*, zaowocowało w 2013 roku autorską inicjatywą, jaką był międzynarodowy projekt badawczy pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century* - byłam jego pomysłodawczynią i jako kierownik projektu w latach 2014-2016 współorganizowałam w Mansfield College w Oxfordzie trzy interdyscyplinarne konferencje o zasięgu globalnym [opis projektu – pkt. 4d].

W latach 2012-2013 realizowałam indywidualny projekt badawczy poświęcony kulturze strachu w polskiej prasie brukowej. W artykule w „Zeszytach Prasoznawczych” [14] przedstawiłam wyniki analizy zawartości *Super Expressu* i *Faktu*, która pozwoliła ustalić najważniejsze wizualne i werbalne środki retoryczne w tabloidowych publikacjach i sprawdzić, w jaki sposób zagrożenia prezentowane na łamach brukowców korespondują z wynikami badań IBOP Homo Homini dotyczących obaw i lęków Polaków w 2013 roku. Porównanie wyników sondażu i analizy zawartości gazet brukowych dało odpowiedź na pytanie: Czego boją się Polacy i czym ich straszą tabloidy? Okazuje się, że na łamach tabloidów lęk przed biedą, chorobą, samotną starością jest silniejszy niż strach przed nietolerancją czy kryzysem. Deklarowane przez Polaków źródła niepokoju tylko w pewnym stopniu znajdują odzwierciedlenie w tabloidach, które prezentują problemy najbliższe doświadczeniu czytelników. Kultura strachu w prasie brukowej objawia się w warstwie językowej i pozajęzykowej. Emocjonalnej tonacji służy m. in.: dobór leksyki; konstrukcja tekstów sprzyjająca budowaniu napięcia; selekcja tematów eksponujących konflikty i zagrożenia; krzykliwe nagłówki zapisane monstrualną czcionką; odpowiednio wykadrowane i wyeksponowane fotografie. Werbalne i wizualne środki retoryczne sprawiają, że kultura strachu w polskiej prasie brukowej ma bardzo jaskrawe kolory, ale też bardzo prozaiczne wymiary. Wnioski z analizy polskich dzienników sensacyjnych w kontekście kultury strachu zaprezentowałam również w wystąpieniu na III Kongresie PTKS pt. „Mediatyzacja życia, kultury, polityki” w Krakowie w 2013 roku.

Badawcze zainteresowanie zawartością tabloidów obejmowało m.in. okres, kiedy prasa brukowa i poważna, w jednakowo sensacyjny sposób, pisała o sprawie małej Madzi¹³ z Sosnowca. Dynamikę reporterskich relacji pełnych makabrycznych szczegółów oraz zmienność towarzyszących im emocji odbiorców, jakie zapisane były m.in. w komentarzach internautów, zaprezentowałam w referacie pt. *Marketing of Horror: Media Coverage of a Family Drama* wygłoszonym na interdyscyplinarnej konferencji *Fear, Horror and Terror* w Oxfordzie w 2012 roku. Przeprowadzona analiza przypadku pokazała, że horror, gwarantujący mediom wysoką sprzedaż i oglądalność, podsycił emocje czytelników i widzów, którzy w Internecie dzielili się swoimi przemyśleniami, a te wpłynęły również na zmianę medialnej oprawy dramatu. Objęty jakościową analizą materiał badawczy stanowiły relacje dotyczące śmierci małej Madzi, opublikowane w okresie od zgłoszenia porwania dziecka do dnia pogrzebu dziewczynki w dziennikach, tygodnikach opinii, tabloidach oraz na stronach internetowych TVP Info, TVN24 i RMF FM. Analizowane były również komentarze internautów publikowane na forach internetowych gazet i stacji objętych badaniem. Na poziomie interpretacji wyników badań przeprowadzona została analiza dyskursu połączona z kulturową analizą medialnej oprawy (zainspirowaną *framing theory* Ervinga Goffmana) wydarzeń związanych z zaginięciem i śmiercią dziecka. Zmiana medialnej oprawy rodzinnego dramatu pociągnęła za sobą gwałtowną zmianę emocji odbiorców, którzy czuli się oszukani, kiedy na ich oczach *love story* zmieniła się w *crime story*, a rozpaczająca matka okazała się dzieciobójczynią, co pokazałam w rozdziale pt. *Family Drama and Its Frightful Media Frames* [12] opublikowanym we współredagowanej przeze mnie monografii zatytułowanej *Frightful Witnessing: The Rhetoric and (Re)Presentation of Fear, Horror and Terror* (Oxford 2014) [23].

¹³ Półroczna Madzia została zamordowana, jak się później okazało, przez matkę, która w styczniu 2012 r. twierdziła, że jej córeczka została porwana, a ona sama napadnięta przez zakapturzonego mężczyznę. Publikowane w mediach apele o pomoc angażowały emocjonalnie odbiorców, którzy śledzili rodzinny dramat relacjonowany w tabloidowym stylu również przez opiniotwórcze media.

Sprawa małej Madzi stała się inspiracją do refleksji nad warsztatem reporterów relacjonujących zbrodnie. Zainteresowanie badawcze obejmowało dwa aspekty tego problemu: traumę lokalnych reporterów opowiadających o morderstwach i aktach przemocy na ich terenie (wyniki wieloletnich analiz, ilustrowane polskimi i zagranicznymi przykładami, przedstawiłam w monografii pt. „Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy” [2]), a z drugiej strony błędy popełnione przy realizacji reportażu.

Na konferencji poświęconej komunikowaniu o bezpieczeństwie, organizowanej w IDMiKS UJ w 2014 roku, a następnie w książce pt. „Komunikowanie o bezpieczeństwie. Medialny obraz zagrożeń” [24], którą współredagowałam wraz z kierowanym przeze mnie zespołem badawczym, w rozdziale zatytułowanym „Aby straszna zbrodnia była bardziej straszna. Materiały operacyjne policji w relacjach dziennikarskich” [4], przedstawiłam kontrowersyjne publikacje i programy, na które w listach do Rady Etyki Mediów i Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji skarżyli się odbiorcy, a nadawcy twierdzili, że dzięki zdjęciom policji dziennikarski materiał jest dokładny i rzetelny. Bardzo często w relacjach z wypadków, przestępstw czy katastrof drastyczne fotografie, wśród nich m.in. operacyjne zdjęcia policji (pokazujące np. narzędzia zbrodni, poszarpane ubrania ofiar, zakrwawione przedmioty), zwiększają sensacyjność relacji z traumatycznych wydarzeń, a jednocześnie wzmacniają poczucie zagrożenia odbiorców, co znajduje wyraz w ich skargach do REM i KRRiT.

W odpowiedzi na rosnącą liczbę medialnych doniesień o samobójstwach nastolatków dręczonych psychicznie przez rówieśników, którzy wykorzystywali nowe technologie do stosowania cyberprzemocy wobec swoich ofiar, ten aspekt problemu naglej i niespodziewanej śmierci relacjonowanej w nowych i tradycyjnych mediach, uczyniłam punktem wyjścia nowego międzynarodowego przedsięwzięcia badawczego. Jako kierownik projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* (2013-2016) w Oxfordzie w 2015 roku zaproponowałam, aby rozszerzyć badania o nowe spektrum – stworzony wtedy *research stream* zatytułowany został *Cyber Security and Internet Safety*, podobnie jak międzynarodowa, interdyscyplinarna konferencja współorganizowana przeze mnie w Pradze w maju 2016 roku. Rozszerzona wersja referatu pt. *Cyberbullying, Fear and Silence: From Bystanders to Cyber-Samaritans* [11] znalazła się w wydanej w Oxfordzie monografii zbiorowej zatytułowanej *Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays* [22], której byłam współredaktorem. Jestem również współautorką wprowadzenia do tego interdyscyplinarnego tomu - w tekście pt. *Perils of the Web: Online Threats and Offline Fears* [36] zaprezentowałam charakterystykę współczesnych zagrożeń związanych z korzystaniem z Internetu. Mówiłam o nich również w wystąpieniu pt. *Deleting u: Cyberbullying, Sexting and an Overview of Contemporary Cyber-Threats* na międzynarodowej konferencji pt. *Culture of Safety* w Koszalinie w 2015 roku. Inne aspekty kultury strachu i traumy w nowych mediach były przedmiotem analiz przedstawionych w anglojęzycznych artykułach ([16], [46] w druku) prezentowanych na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”.

II. Dziennikarskie relacje z epidemii

Strach przed morowym powietrzem, czyli plagą, która niesie śmierć, towarzyszył ludziom od wieków¹⁴. Zaraza jest jednym z czterech jeźdźców Apokalipsy, dlatego dziennikarskie relacje dotyczące chorób zakaźnych stały się kolejnym wątkiem moich badań poświęconych kulturze strachu i traumy w mediach. Analizę medialnego obrazu epidemii rozpocząłam w 2013 roku, a indywidualne projekty badawcze zaowocowały dwiema publikacjami w języku angielskim [10] [30, w druku] i trzema w języku polskim [3] [6] [40, w druku]. Wyniki badań prezentowałam w 2014 i 2015 roku na 3 międzynarodowych konferencjach w Polsce i Wielkiej Brytanii: „Komunikowanie o zdrowiu” i „Media-Wiedza-Dziennikarze” w Krakowie w 2014 roku oraz *Fears and Anxieties in the 21st Century. Second Global Conference* w Oxfordzie (gdzie byłam jednym ze współorganizatorów konferencji) w 2015 roku.

¹⁴ Por. np. L. Garret, *The Coming Plague*, New York 1995.

W monografii zbiorowej pt. „Komunikowanie w ochronie zdrowia: interpersonalne, organizacyjne i medialne”, pod redakcją profesora Tomasza Gobana-Klasa, znalazł się rozdział mojego autorstwa pt. „Pandemie w kulturze strachu” [6]. Opisałam w nim czynniki decydujące o medialnej atrakcyjności epidemii, m.in. gwałtowność choroby, mierzona ciężkim stanem zainfekowanych, makabrycznością symptomów czy liczbą zmarłych. W narracji medycznego horroru ważna jest selekcja źródeł informacji i cytatów z wypowiedzi ekspertów, dobór środków językowych i obrazów ilustrujących zagrożenie. W dziennikarskich relacjach z pandemii znaleźć można zdjęcia wirusów i ich nosicieli, *hard science images* i fotografie lekarzy w ochronnych kombinezonach, zdjęcia ran osób zainfekowanych oraz ich pogrzebów. Wizualne oraz werbalne środki w medialnych narracjach są niezwykle perswazyjne i wzmacniają kulturę strachu przez m.in. drastyczne opisy objawów choroby i cierpień jej ofiar; makabryczne szczegóły w dziennikarskich opowieściach podkreślających osobowy wymiar pandemii; ekspresyjny język tekstów oraz sugestywną ich kompozycję; wykorzystywanie metafor zakorzenionych w zbiorowej pamięci zarazy, a przywodzących na myśl najczarniejsze scenariusze. Są one elementami retoryki strachu, której najważniejsze cechy omówiłam w artykule zatytułowanym „Nadciąga zagłada! Retoryka strachu w polskich mediach na przykładzie relacji prasowych z epidemii ptasiej i świńskiej grypy” [40, w druku]. W artykule prezentuję wyniki analizy prasowych relacji z epidemii ptasiej i świńskiej grypy, publikowanych w latach 2006-2010 na łamach polskich dzienników i tygodników opinii. Analiza zawartości dziennikarskich relacji pozwoliła wskazać najważniejsze cechy retoryki strachu, jaka zdominowała teksty pełne sensacyjnych metafor, makabrycznych epitetów i przerażających porównań, będących doskonałym przykładem hiperbolizacji zagrożeń w czasie kryzysu, w którym zwiększa się zapotrzebowanie na informację. Charakterystyczną cechą retoryki strachu jest tryb przypuszczający, pozwalający dziennikarzom na pisanie o zagrożeniu, jakie mogłaby przynieść mutacja wirusa, której jeszcze nie ma, ale jej pojawienie się jest „tylko kwestią czasu”. Działanie lękotwórcze ma ambiwalencja komunikatów zawartych w prasowych relacjach, w których jedno zdanie zaprzecza następnemu. Równie ważna jest kompozycja dziennikarskich tekstów - od krzykliwych tytułów, pandemicznych leadów, pełnych militarnych metafor i porównań do najbardziej śmiertelnych plag, przez czarne scenariusze, aż po ostatek zdania wieszczące rychłą apokalipsę, które prowadzą do hiperbolizacji zagrożenia. Z kolei metafory (np. sportowe, militarne, zwierzęce) pomagały dziennikarzom przybliżać naturę wirusów. Te elementy medialnego dyskursu omówione zostały w artykule zatytułowanym „Epidemie, mikroby i uczeni. Wirusologia na łamach polskiej prasy” [3], opublikowanym w monografii zbiorowej pt. „Komunikowanie o nauce” (WUJ, Kraków 2016) [25], pod moją współredakcją.

Analiza prasowych relacji z epidemii ptasiej i świńskiej grypy, publikowanych w latach 2006-2010 na łamach polskich dzienników i tygodników opinii, prowadzona na bazie teorii ustalania porządku dziennego, teorii oprawy oraz teorii użytkowań i korzyści, pozwoliła wyodrębnić korpus tekstów, których autorzy mierzyli się z trudnym zadaniem przybliżenia czytelnikom wiedzy o wirusach H5N1 i H1N1 oraz dynamice choroby w taki sposób, aby skomplikowane treści naukowe zamienić na wskazówki użyteczne w codziennym życiu czytelnika. Omówionym w artykule [3] sposobom „oprawiania” treści naukowych w publikacjach prasowych towarzyszyła analiza ram interpretacyjnych, w jakich prezentowany był językowy obraz wirusów wywołujących ptasią i świńską gripę. Dziennikarze próbują prostymi słowami wyjaśniać tajemnice mikroświata, tłumaczyć procesy biochemiczne, prezentując wirusy podobnie jak przedstawiliby czarnych bohaterów obyczajowego skandalu. Metafory mogą pomagać w popularyzowaniu wiedzy o mikrobach, które w prasowych publikacjach nie tylko obdarzone są ludzkimi cechami, ale przede wszystkim złą wolą. Antropomorfizacja wirusów i bakterii jest ważnym elementem medialnej narracji nie tylko w języku polskim. W kryzysowym czasie epidemii dziennikarze opowiadają o mikrobach, wykorzystując schematy przypominające relacje z wojennego frontu.

W przypadku epidemii grypy medialne narracje zdominowała retoryka strachu, w której ważną rolę odgrywały konstrukcje składniowe ze spójnikiem *ale* pozwalającym na zastąpienie faktów spekulacjami.

W przypadku epidemii eboli w 2014 roku, spójniki *but* i *however* w anglojęzycznych relacjach również wprowadzały zupełnie inną narrację do przekazu, którego ambiwalencja mogła niepokoić. *What if* w reportażu BBC jest przykładem realizacji scenariusza dziennikarskich opowieści o epidemii, która podobnie jak ebola zabija „Innych”, dalekich i obcych, niemniej jednak w każdej chwili śmiertelność wirus może „wylądować” w naszym kraju. Ujęte w tym zdaniu streszczenie wniosków z analizy dyskursu w mediach europejskich, relacjonujących epidemię eboli w 2014 roku, zawarte zostało w tytule artykułu *Ebola Virus Kills the Other, but Anytime It May Land Here: Media Coverage of an African Plague* [10], opublikowanego w monografii zbiorowej *There's More to Fear than Fear Itself: Fears and Anxieties in the 21st Century* (Oxford 2016). Książka ta jest owocem współorganizowanej przeze mnie międzynarodowej konferencji na temat współczesnych zagrożeń i lęków, jaka w 2015 roku zgromadziła w Mansfield College w Oxfordzie naukowców z kilkunastu dyscyplin i była częścią zainicjowanego przeze mnie i współtworzonego w latach 2013-2016 interdyscyplinarnego projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* [pkt. 4d], w ramach którego w latach 2014-2016 realizowałam indywidualny projekt badawczy poświęcony medialnym relacjom z epidemią eboli.

Rezultaty tych badań zostały przedstawione w publikacji [10], prezentującej m.in. wyniki wywiadów, które prowadziłam z przedstawicielami 11 krajów: Belgii, Bułgarii, Francji, Hiszpanii, Holandii, Niemiec, Polski, Rumunii, Turcji, Wielkiej Brytanii, Węgier. Ich wypowiedzi, porównane z wynikami analizy dyskursu w mediach europejskich (materiałem badawczym były dziennikarskie relacje wskazane przez respondentów jako źródło ich wiedzy na temat eboli), prowadzą do ciekawych wniosków dotyczących tego, jakie mechanizmy obronne zauważyć można w wypowiedziach odbiorców prasowych i telewizyjnych relacji z epidemią. Medialna narracja dotycząca eboli w podobnym stopniu korzystała ze stereotypów związanych z Afryką, ton emocjonalny był podobny, niezależnie od języka, a wymowa przekazu jednoznacznie alarmistyczna. Respondenci z różnych krajów wiedzieli, że śmiertelna choroba rozprzestrzenia się szybko, zaś w zglobalizowanym świecie ludzie podróżują tak często, że ryzyko dotyczy każdego, jednak na pytanie, czy ryzyko dotyczy ich osobiście (*Are YOU at risk?*), wszyscy odpowiedzieli: *Nie/ No!*. A nawet: *No way!*. Odbiorcy lękotwórczych przekazów medialnych przekonani byli o tym, że ryzyko zachorowania dotyczy każdego innego człowieka, tylko nie ich¹⁵.

W okresie realnego zagrożenia chorobą, która potencjalnie mogła rozwinąć się na globalną skalę, o czym informowały media ze szczegółami omawiające naturę epidemii, odbiorcy mediów odsuwają od siebie ryzyko, przekonani, że ebola pozostanie chorobą „Innego”: kogoś, kto mieszka w dalekiej afrykańskiej wiosce. W 11 krajach europejskich media relacjonowały epidemię eboli w podobny sposób, który sprzyjał *uinnianiu*¹⁶ (*othering*) chorych osób i utożsamianiu ryzyka z kimś innym. Kwintesencją tego mechanizmu obronnego jest użyte przez jednego z respondentów określenie *jungle people*. Umieściłam tę frazę w tytule pracy *Jungle People and Ebola: Social Representations and Media Coverage of African Plague* [30], która w 2018 roku ukaże się w monografii zbiorowej pt. *Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World* [20] pod moją współredakcją w wydawnictwie Brill Academic Publishers w Leiden. W publikacji tej szczegółowo przedstawiam rolę medialnych relacji z epidemią eboli w kształtowaniu wyobrażenia o chorobie i w uruchamianiu w odbiorcach mechanizmu obronnego polegającego na odsuwaniu od siebie ryzyka. Ten wątek znalazł się również w monografii poświęconej medialnym relacjom z kataklizmami [1].

¹⁵ Pokazała to również prof. Hélène Joffe w pracy *Risk and 'the other'*, Cambridge 1999, a badania, których wyniki zaprezentowałam w rozdziale pt. *Ebola Virus Kills the Other, but Anytime It May Land Here: Media Coverage of an African Plague*, potwierdzają tezę o ryzyku, które w przekonaniu odbiorców dotyczy kogoś innego.

¹⁶ Polscy badacze podejmowali próby przełożenia na nasz język angielskiego terminu *othering*, tłumacząc go też jako „innościowanie” lub „innościowanie”. Wybrałam termin „uinnianie”, który zdaje się najbliższy znaczeniu angielskiego *othering* w odniesieniu do sposobu, w jaki odbiorca medialnych przekazów patrzy na „innych” i postrzega ich jako „obcych”.

CH

III. Dziennikarskie relacje z kataklizmów

Lęk przed niszczącą siłą żywiołów ('Od ognia i gromu, od plagi trzęsień ziemi') zapisany jest w najstarszych źródłach historycznych. Rozważania na temat kultury strachu i traumy w tym kontekście stały się kolejnym elementem moich badań. Katastrofy naturalne, relacjonowane przez dziennikarzy, znalazły się w centrum moich zainteresowań badawczych w 2015 roku, a wyniki porównawczych analiz medialnych narracji o erupcjach wulkanów, trzęsieniach ziemi, które czasem wywołują fale tsunami, pożarach, huraganach, tajfunach i powodziach na kilku kontynentach, zaprezentowałam w monografii pt. „Kataklizmy w mediach. Dziennikarskie relacje z klęsk żywiołowych” [1]. Medialne relacje z kataklizmów przekładają się na gotowość niesienia pomocy rannym i poszkodowanym – zainteresowanie nieszczęściem zwiększa ich szanse przeżycia, dlatego tak istotne są obrazy i słowa w dziennikarskich opowieściach, które mogą przekonać widzów i czytelników do pomocy ludziom cierpiącym na drugiej półkuli. W książce zaprezentowane zostały wyniki analiz prasowych, telewizyjnych, radiowych i internetowych relacji z klęsk żywiołowych. Omówiona została ich ewolucja, struktura, retoryka, motywy narracji i schematy, jakie można znaleźć w mediach zagranicznych i polskich relacjonujących katastrofy naturalne na swoim terenie i w sąsiednim kraju lub na dalekim kontynencie. Monografia składa się z dwóch części i dziesięciu rozdziałów. W części pierwszej, zatytułowanej *Żywioły w mediach* pokazuję, jak ziemia, ogień, wiatr i woda (każdemu z żywiołów poświęcony jest osobny rozdział) stają się bohaterami dziennikarskich relacji. W tej części publikacji wspominam o „osieroconych” katastrofach, trupokilometrach i o medialnym rachunku śmierci, w którym prawa matematyki nie obowiązują, a bliskość kulturowa bywa ważniejsza niż geograficzna. W drugiej części książki, zatytułowanej *Dziennikarskie relacje z kataklizmów*, piszę o roli mediów przed uderzeniem żywiołu, w trakcie katastrofy i po kataklizmie; o reakcjach odbiorców i emocjonalnych dyskursach w dziennikarstwie katastrof (*disaster journalism*), które określają dynamikę medialnych narracji i podpowiadają główne ich motywy. W ostatnim rozdziale monografii pokazuję, jak skuteczne perswazyjnie są opowieści o dramacie będącym również udziałem zwierząt, które w relacjach z kataklizmów stają się alegoriami najważniejszych wartości w czasie zmagania z potęgą natury.

IV. Dziennikarskie relacje z wojen

Analizując dziennikarskie relacje z traumatycznych wydarzeń, jednocześnie kontynuowałam badania nad korespondencją wojenną i śledziłam losy reporterów, którzy wracają ze stref konfliktów i miejsc dotkniętych kataklizmem. Jako autorka monografii pt. „Korespondent wojenny. Ofiarnik i ofiara we współczesnym świecie” [18] zostałam zaproszona jako gość panelu otwierającego międzynarodową konferencję pt. „Warsztat korespondenta wojennego. Wczoraj i dziś”, organizowaną w 2010 roku w IDMiKS UJ w Krakowie. Rozdział pt. „Etyczne problemy w pracy korespondenta wojennego” [8] opublikowany w monografii zbiorowej pt. „Korespondent wojenny. Etyka – historia – współczesność” (pod redakcją Kazimierza Wolnego-Zmorzyńskiego, Jerzego Snopka, Wojciecha Furmana i Katarzyny Bernat) porusza wątek psychicznego obciążenia w pracy specjalnych wysłanników, które stało się przedmiotem monografii pt. „Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy” [2].

Tematykę tę kontynuowałam w projekcie badawczym pt. *Stories of Fear, Horror and Terror: The Price that the Storytellers Pay*, realizowanym w latach 2010-2013. W wystąpieniu na interdyscyplinarnej konferencji pt. *Fear, Horror and Terror. At the Interface* w Oxfordzie w 2013 roku przedstawiłam wyniki analizy przypadków, która pozwoliła przybliżyć problemy, z jakimi zmagają się dziennikarze opowiadający o ofiarach wojen, klęsk żywiołowych, aktów terroru. Rozszerzoną wersję studium przypadków opublikowałam w monografii zbiorowej pt. *Framing Fear, Horror and Terror through the Visible and the Invisible*, w rozdziale zatytułowanym 'Passengers in Charon's Boat': *Reporters Covering Real-life Horror, Fear and Terror* [9]. Bohaterami *case studies* byli m.in. dziennikarze, którym terroryści odebrali życie; korespondenci, którzy zginęli w trakcie wykonywania obowiązków, reporterzy cierpiący

na zespół stresu pourazowego. Problemy dziennikarzy zmagających się z PTSD opisane zostały w monografii poświęconej traumie reporterów [2].

Relacjonowana przez dziennikarzy wojna w Syrii i pokazywana w mediach fala uchodźców, szukających w Europie schronienia, stała się inspiracją do podjęcia analizy medialnych obrazów imigrantów oraz reakcji internautów, którzy w sieci tworzyli swoje własne narracje (alternatywne wobec narracji dominujących w tradycyjnych mediach - opisanych w rozdziale mojego współautorstwa pt. *Visual Metaphors of Dismay: Representations of Migrants in Recent Culture and the Mass Media*, który ukaże się w 2018 roku w monografii pt. *Racism and Trauma* [31, interdyscyplinarne studium w druku]).

Trauma uchodźców i strach mieszkańców Europy, którzy bali się imigrantów, były również przedmiotem dyskusji podczas wielu paneli w trakcie współorganizowanej przeze mnie w Oxfordzie konferencji z cyklu *Fears and Anxieties in the 21st Century*, która w 2016 roku opatrzona była podtytułem: *Special Focus: Testimony, Memory, Trauma*. Na konferencji tej wygłosiłam referat pt. *#Humanity Washed Ashore: Social Media Users' Reaction to Europe's Refugee Crisis*, którego rozszerzona wersja, zatytułowana: *#Humanity Washed Ashore: Visual Metaphors and Emotions in Social Media* [46, w druku], opublikowana zostanie w 2018 roku w „Zeszytach Prasoznawczych”. Analiza graficznych przekształceń fotografii prasowej 3-letniego uchodźcy Alana Kurdi pokazała, w jaki sposób odbiorcy mediów okazują smutek, bezradność, złość i współczucie za pomocą alegorii, wizualnych metafor. Współczucie 2.0 manifestowane w mediach społecznościowych w odpowiedzi na dziennikarskie relacje z traumatycznych wydarzeń było przedmiotem analiz, których wyniki zaprezentowałam na międzynarodowej konferencji pt. *Participatory Culture and the Future of Democracy* oraz przedstawiłam w czekającym na druk artykule pt. *Compassion 2.0: How Internet Users Share "Virtual Care"?* [47, w druku]. To, co internauci robili ze zdjęciem małego uchodźcy i jak okazywali wirtualną troskę cyfrowej reprezentacji jego ciała, jest przykładem emocjonalnego odbioru dziennikarskich relacji z traumatycznych wydarzeń.

Kontrowersyjny sposób reagowania na strach, o którym opowiadają reporterzy, stał się przedmiotem rozważań podejmowanych w artykule pt. „Turyści horroru w miejscach pamięci: rola mediów w promocji miejsc traumy i zbrodni” [5]. Z medioznawczej i kulturoznawczej perspektywy przedstawiłam w nim zdjęcia robione na tle relacjonowanych w mediach tragedii. Problem bez troskich *selfies* robionych m.in. w obozach koncentracyjnych poruszyłam na międzynarodowej konferencji pt. *Holocaust and the Contemporary World*. Po wystąpieniu zatytułowanym *Smiling Holocaust Selfies*, na zaproszenie profesora Jonathana Webbera zostałam współzałożycielem *The European Association for Holocaust Studies* (EAHS), działającego od 2015 roku międzynarodowego stowarzyszenia badaczy Holocaustu.

W 2017 roku na łamach „Zeszytów Prasoznawczych” ukazał się artykuł pt. *Selfies at Horror Sites: Dark Tourism, Ghoulis Souvenirs and Digital Narcissism* [16], w którym przedstawiłam interdyscyplinarne studium fenomenu kulturowego rozpatrywanego z perspektywy mrocznej turystyki, studiów kulturowych poświęconych fotografii i roli mediów w kształtowaniu pamięci o dramatycznych wydarzeniach oraz w świetle najnowszych badań cyfrowego narcyzmu i autopromocji na portalach społecznościowych.

Realizacja celów wyznaczanych w kolejnych projektach badawczych wymagała często interdyscyplinarnego podejścia i zróżnicowanych metod badawczych stosowanych w naukach o mediach i komunikowaniu, kulturoznawstwie oraz językoznawstwie. Studia na dwóch kierunkach oraz studia doktoranckie ułatwiły prowadzenie badań wykorzystujących bogactwo metodologiczne tych dyscyplin. Porównawcze analizy zawartości medialnych relacji wzbogacały zwykle analizy lingwistyczne, analizy dyskursu, czy krytyczna analiza literatury. Bardzo często w studiach przypadków prezentowanych w publikacjach wskazanych jako osiągnięcie naukowe, sięgałam po narzędzia stosowane w naukach o mediach i komunikowaniu, sprawdzone też w innych dyscyplinach.

Z kolei w ramach kierowanych przeze mnie międzynarodowych projektów badawczych, które miały lub mają interdyscyplinarny charakter, przyczyniałam się do popularyzacji nauki o mediach i komunikowaniu i rozwoju dyscypliny, promując dorobek naukowy polskiego medioznawstwa w międzynarodowym środowisku badaczy reprezentujących różne dziedziny nauk społecznych i humanistycznych.

4. d/ KIEROWANIE MIĘDZYNARODOWYMI PROJEKTAMI BADAWCZYMI

Międzynarodowe, interdyscyplinarne projekty badawcze, które stworzyłam od podstaw i kierowałam nimi lub nadal kieruję, zainspirowane były właśnie kulturą strachu (projekty *EuroFears*, *Fears and Anxieties in the 21st Century*, Oxford) i traumą w mediach (projekt *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy / Journalism of Trauma. Trauma of Journalists*, Kraków).

Nowe możliwości w prowadzonych badaniach otworzył mi w 2012 roku wyjazd do Oxfordu, gdzie na konferencji pt. *Fear, Horror and Terror* wygłosiłam referat poświęcony marketingowi horroru w mediach (opublikowany w książce pt. *At the Nexus of Fear, Horror and Terror. Contemporary Readings* [39]), po którym profesor Beth A. Kattelman z Ohio State University zaprosiła mnie do współredagowania tomu pt. *Frightful Witnessing: The Rhetoric and (Re)Presentation of Fear, Horror and Terror* [23], zbiorowej monografii poświęconej retoryce strachu i różnym formom horroru, przyjmującego w popkulturze postać prawdziwych lub fikcyjnych przedmiotów lęku. W książce wydanej w 2014 roku w Oxfordzie znalazł się również rozdział mojego autorstwa o medialnych oprawach rodzinnego dramatu [12].

Wieloletnia współpraca z poznanymi w Oxfordzie badaczami, którzy analizowali strach i traumę z różnych perspektyw, zaowocowała dwoma międzynarodowymi, zespołowymi projektami badawczymi (zainicjowanymi i kierowanymi przeze mnie) oraz 22 publikacjami w języku angielskim (monografiami zbiorowymi, artykułami w publikacjach zwartych i czasopismach) na temat strachu. Pięć z nich ujęłam w cyklu opublikowanych prac stanowiących osiągnięcie naukowe [9] [10] [11] [12] [16], ponieważ są to studia medioznawcze dotyczące tradycyjnych i nowych mediów (cztery kolejne są w druku: [30] [31] [46] [47]), podczas gdy pozostałe anglojęzyczne prace to studia kulturoznawcze lub językoznawcze. Pragnę zauważyć, że wszystkie anglojęzyczne monografie, które współredagowałam [20] [21] [22] [23], artykuły w czasopismach lub rozdziały w książkach w języku angielskim poświęcone są różnym aspektom kultury strachu.

Projekt *EuroFears* i wniosek o Synergy Grant ERC

Projekt *EuroFears* to zainicjowany przeze mnie projekt badawczy, który stał się podstawą wniosku o Synergy Grant European Research Council w prestiżowym konkursie Europejskiej Rady Naukowej. W styczniu 2013 roku w ERC złożony został wniosek mojego współautorstwa, zatytułowany: *What Is It that Still Scares Us after Marx's Ghost Has Vanished?: Mapping Fears in Post-Communist Central and Eastern Europe*. Wniosek, przygotowywany przez 6 miesięcy we współpracy z prof. Catalinem Ghită, literaturoznawcą z uniwersytetu w Craiovej w Rumunii, miał dobre recenzje, a nasze badania, kontynuowane pomimo braku środków z ERC, stały się podstawą realizowanego w Oxfordzie interdyscyplinarnego projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* o zasięgu globalnym, który zgromadził na 4 konferencjach w sumie 54 delegatów z 26 krajów z 6 kontynentów (Ameryki Północnej i Południowej, Afryki, Azji, Australii i Europy), reprezentujących 20 dyscyplin naukowych i analizujących strach oraz zagrożenia w XXI wieku z różnych perspektyw kulturowych i badawczych.

Fears and Anxieties in the 21st Century, Oxford

Jako pomysłodawczyni międzynarodowego, interdyscyplinarnego, wielokulturowego projektu badawczego pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century*, który realizowany był w latach 2013-2016 pod auspicjami towarzystwa naukowego Inter-Disciplinary.Net w Oxfordzie, w Mansfield College, University of Oxford, w latach 2014-2016 współorganizowałam cykliczne konferencje gromadzące naukowców z 6 kontynentów i ponad 20 dyscyplin, prezentujących wyniki swoich badań nad strachem w XXI wieku. Współtwórcą i drugim liderem projektu był prof. Catalin Ghita z uniwersytetu w Craiovej w Rumunii.

Celem projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* była analiza współczesnych zagrożeń i lęków. Zaproszenie do Oxfordu przyjęli badacze z 26 krajów: Anglii, Austrii, Australii, Brazylii, Czech, Francji, Hiszpanii, Holandii, Indii, Indonezji, Irlandii, Japonii, Kanady, Kolumbii, Niemiec, Nigerii, Nowej Zelandii, Polski, Portugalii, Rosji, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Szkocji, Turcji, Walii, Węgier, którzy w latach 2014-2016 przyjeżdżali na cykliczne konferencje, aby prezentować wyniki swych badań.

Uczestnicy konferencji *Fears and Anxieties in the 21st Century* reprezentowali m.in. nauki o mediach, ale również 20 innych dyscyplin, m.in. takich jak: socjologia, psychologia, historia, literaturoznawstwo, językoznawstwo, kulturoznawstwo, filmoznawstwo, teatrologia, religioznawstwo, antropologia, filozofia, teologia, ekonomia, prawo, politologia, medycyna, fizyka, studia nad pamięcią. Badacze z różnych kontynentów (podnoszący problemy np. mniejszości, prześladowań, terroryzmu, ludobójstwa, wojny, przemocy i jej obrazów w literaturze, filmie, języku, w mediach nowych i tradycyjnych, donoszących o kolejnych traumatycznych wydarzeniach) mówili o zagrożeniach i lękach, będących udziałem wielu grup w dalekich zakątkach ziemi, do których nie zawsze docierają reporterzy.

Konfrontacja wyników badań z pomysłami i opiniami naukowców z tak wielu różnych dyscyplin była dużym wyzwaniem dla każdego badacza, ale interdyscyplinarny dialog prowadzony w różnych językach wprowadzał nowe wymiary w badania prowadzone potem w ramach poszczególnych dyscyplin. Konferencje były przygotowane tak, aby uczestnicy mogli nawiązać ze sobą dialog, który znajdował potem odzwierciedlenie w zbiorowych monografiach.

Organizacja konferencji z cyklu *Fears and Anxieties in the 21st Century, Oxford*

W latach 2014-2016 współorganizowałam 4 interdyscyplinarne konferencje (3 w Oxfordzie i 1 w Pradze) o zasięgu globalnym, poświęcone kulturze strachu i traumie. Pierwsza konferencja pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century: The European Context* trwała od 29 do 31 lipca 2014 roku w Mansfield College. Druga konferencja pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century: 2nd Global Meeting* trwała od 15 do 17 lipca 2015 roku, również w Mansfield College w Oxfordzie. Wiosną 2016 roku, tym razem w Pradze, w ramach projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* współorganizowałam międzynarodową konferencję pt. *Cyber Security and Internet Safety*, która odbyła się 5-7 maja 2016 roku. Jesienią 2016 roku współorganizowałam w Mansfield College w Oxfordzie konferencję będącą ukoronowaniem projektu pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century. Special Focus: Testimony, Trauma, Memory*, która trwała od 19 do 21 września 2016 roku i zgromadziła badaczy zainteresowanych strachem, ale też traumą kulturową i jednostkową.

Projekty badawcze w ramach *Fears and Anxieties in the 21st Century*

Projekt *Fears and Anxieties in the 21st Century* obejmował m.in.: cykl konferencji; publikowanie wyników badań w języku angielskim; realizację badań w ramach tzw. *research streams* poświęconych określonym obszarom lęków i zagrożeń w XXI wieku. Od 2015 roku projekt *Fears and Anxieties in the 21st Century* przyjął nową formułę, która łączyła w sobie projekty: 1. *Cyber Security and Internet Safety* – projekt badawczy poświęcony bezpieczeństwu w Internecie i zagrożeniom w cyberprzestrzeni.

Owocem konferencji z cyklu *Cyber Security and Internet Safety* była wydana w Oxfordzie książka pt. *Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays* [22], której byłam współredaktorem. 2. Projekt *(in)Security* - poświęcony bezpieczeństwu, którym opiekował się profesor Joseph H. Campos z University of Hawaii, Manoa, Honolulu. Konferencje odbywały się we wrześniu, również w Mansfield College w Oxfordzie - realizowany w ramach projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century*, którym kierowaliśmy wspólnie z profesorem Catalinem Ghita.

Rezultaty projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* – 6 monografii anglojęzycznych

Rezultatem projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century* są publikacje zbiorowe w języku angielskim (4 tomy wydrukowane, jeden w druku, jeden w trakcie redakcji) wydane przez Inter-Disciplinary Press w Oxfordzie i prezentujące wyniki badań nad strachem, prowadzonych przez naukowców z różnych dyscyplin, krajów i kontynentów:

1. *Fear and Anxiety in the 21st Century: The European Context and Beyond*. Catalin Ghita, Robert Beshara (red.). Inter-Disciplinary Press, Oxford 2014. Format: eBook, 164 strony.
2. *Strangers on Our Doorstep and Strangers in Our House. Inter-Disciplinary Approaches to Fears and Anxieties*. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Izabela Dixon (red.). Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, 174 strony [21].
3. *There's more to Fear than Fear Itself: Fears and Anxieties in the 21st Century*. Izabela Dixon, Selina E. M. Doran, Bethan Michael (red.). Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016. Format: eBook, 199 stron.
4. *Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays*. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Jyotsna Bapat (red.). Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016. Format: eBook, 98 stron [22].
5. *Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World*. Magdalena Hodalska Catalin Ghita (red.), 2018 [20]. Tom jest w druku w wydawnictwie Brill Academic Publishers w Leiden, w którym przygotowywany jest również tom pt.
6. *Wounds of our Time: Trauma and Anxiety in the 21st Century*, nad którym zaczęłam właśnie pracę wraz z Ianem Kenny i dr Elese Dowden, badaczami z Kanady i Nowej Zelandii.

Współpraca z naukowcami z kilku kontynentów otworzyła nowe perspektywy badawcze, ale też nauczyła mnie kierować dużym zespołem badaczy pracujących w kilku/kilkunastu dyscyplinach w różnych kulturach i językach. Zdobyte w Oxfordzie umiejętności, a także doświadczenie dziennikarskie pomogły mi stworzyć w 2017 roku kolejny międzynarodowy i interdyscyplinarny projekt badawczo-szkoleniowy *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy/ Journalism of Trauma. Trauma of Journalists*, poświęcony traumie dziennikarzy i traumie ofiar tragicznych wydarzeń relacjonowanych w mediach.

Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy / Journalism of Trauma. Trauma of Journalists

Interdyscyplinarny i międzynarodowy projekt edukacyjno-badawczy pt. *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy / Journalism of Trauma. Trauma of Journalists* rozwijany jest w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ, gdzie z mojej inicjatywy w przyszłym roku akademickim rozpoczną się prace nad wdrożeniem nowego modułu kształcenia studentów dziennikarstwa, co jest jednym z celów projektu. Drugim kierownikiem projektu jest psychoterapeutka dr Teresa Sławińska, z którą przygotowujemy w IDMiKS UJ moduł kształcenia *Dziennikarstwo i profilaktyka traumy* w ramach zadania finansowanego z programu Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER) Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju.

Projekt rozwijamy w interdyscyplinarnej współpracy z Katedrą Psychoterapii Collegium Medicum UJ, pod patronatem Polskiego Towarzystwa Badań nad Stresem Traumatycznym (PTBST) i z merytorycznym wsparciem *Dart Center for Journalism and Trauma (Columbia University Graduate School of Journalism)*. Pierwszym owocem projektu jest książka „Trauma dziennikarzy. Dziennikarstwo traumy” [2], a w najbliższych latach powstaną kolejne publikacje. Projekt przewiduje m.in.: serię podręczników; badania reporterów; warsztaty dla studentów; cykl międzynarodowych konferencji pt. *Journalism of Trauma. Trauma of Journalists*.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych)

Poza publikacjami wchodzącymi w skład osiągnięcia naukowego [wskazanego w punkcie 4] jestem autorką łącznie **45 innych publikacji naukowych** o zróżnicowanej tematyce i formie:

- dwie monografie – na przedstawionej poniżej liście to pozycje numer [17] i [18];
- jeden przekład podręcznika akademickiego [19];
- cztery współredagowane tomy zbiorowe w języku angielskim [20] [21] [22] [23];
- dwa tomy zbiorowe współredagowane po polsku [24] [25];
- cztery rozdziały w monografiach w języku polskim [26] [27] [28] [29];
- dziesięć rozdziałów w monografiach w języku angielskim [30] [31] [32] [33] [34] [35] [36] [37] [38] [39];
- sześć artykułów w języku polskim [40] [41] [42] [43] [44] [45] w czasopismach naukowych, w tym publikacja w czasopiśmie „Język Polski” [42] znajdującym się na liście ERIH;
- trzy artykuły w języku angielskim [46] [47] [48] w czasopismach naukowych;
- sprawozdanie z II Kongresu PTKS [49];
- dwanaście recenzji polskich i zagranicznych książek opublikowanych w obszarze nauk o mediach i komunikowaniu (głównie na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”, załącznik 4, punkt III.P)

Monografie

17. Magdalena Hodalska, 2010, **Śmierć Papieża, narodziny mitu**, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2010, 225 stron (recenzent wydawniczy: prof. dr hab. Walery Pisarek).
18. Magdalena Hodalska, 2006, **Korespondent wojenny. Ofiarnik i ofiara we współczesnym świecie**, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2006, 155 stron (recenzent wydawniczy: prof. dr hab. Zdzisław Mach). Przed doktoratem.

Przekład podręcznika akademickiego

19. Magdalena Hodalska, 2007, **Dziennikarstwo śledcze. Studium techniki**. Przekład książki Davida Sparka [tytuł oryginału: *Investigative Reporting. A study in technique*], Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2007, 260 stron. Przed doktoratem.

Współredakcja tomów w języku angielskim:

20. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita (red.), 2018, **Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World**, Brill Academic Publishers, Leiden 2018, w druku.

Mój wkład w powstanie tego interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie w Oxfordzie konferencji pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century. Second Global Conference* w ramach projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century*, którym kierowałam wraz z profesorem Catalinem Ghitą, obejmował: 1.

ustalenie w porozumieniu z autorami charakteru publikacji, w której kolejne rozdziały były ze sobą powiązane, 2. opracowanie razem z prof. C. Ghitą koncepcji zbioru oraz 3. dopracowanie struktury monografii i 4. opisanie jej we wstępie; 5. napisanie rozdziału pt. *Jungle People and Ebola: Social Representations and Media Coverage of African Plague*, 6. regularny kontakt z autorami i wydawnictwem Inter-Disciplinary Press w Oxfordzie oraz 7. prace redakcyjne nad tekstami w języku angielskim. Swoją udział w powstanie publikacji szacuję na 50 %.

21. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Izabela Dixon (red.), 2016, ***Strangers on Our Doorstep and Strangers in Our House: Inter-Disciplinary Approaches to Fears and Anxieties***, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, 174 strony.

Mój wkład w powstanie tego interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie w 2014 r. w Oxfordzie konferencji pt. *Fears and Anxieties in the 21st Century: The European Context*, w ramach zainicjowanego przeze mnie projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century*, którym kierowałam wraz z profesorem Catalinem Ghitą, obejmował: 1. ustalenie w porozumieniu z autorami charakteru publikacji, w której kolejne rozdziały były ze sobą powiązane i stanowiły spójną całość; 2. opracowanie razem z prof. Catalinem Ghitą i dr Izabelą Dixon koncepcji zbioru; 3. dopracowanie struktury monografii i opisanie jej we wstępie pt. *Fear of Strangers in our Minds*; 4. kontakt z autorami i wydawnictwem Inter-Disciplinary Press w Oxfordzie; 5. prace redakcyjne nad tekstami w języku angielskim. Mój udział w publikacji szacuję na 33 %.

22. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Jyotsna Bapat (red.), 2016, ***Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays***, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, 98 stron.

Mój wkład w powstanie tego interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie w Pradze konferencji pt. *Cyber Security and Internet Safety*, w ramach stworzonego przeze mnie projektu *Fears and Anxieties in the 21st Century*, którym kierowałam wraz z profesorem Catalinem Ghitą, obejmował: 1. ustalenie w porozumieniu z autorami charakteru publikacji, w której kolejne rozdziały były ze sobą powiązane i stanowiły spójną całość; 2. opracowanie razem z prof. C. Ghitą i dr J. Bapat koncepcji zbioru; 3. dopracowanie struktury monografii i 4. opisanie jej we wstępie pt. *Perils of the Web: Online Threats and Offline Fears*. Mój udział w powstaniu książki obejmował również regularny kontakt z autorami i wydawnictwem Inter-Disciplinary Press w Oxfordzie oraz prace redakcyjne nad tekstami w języku angielskim. Swoją udział w publikacji szacuję na 33 %.

23. Beth A. Kattelman, Magdalena Hodalska (red.), 2014, ***Frightful Witnessing: The Rhetoric and (Re)Presentation of Fear, Horror and Terror***, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2014, 192 strony.

Mój wkład w powstanie tego interdyscyplinarnego tomu obejmował: opracowanie razem z prof. Beth A. Kattelman koncepcji zbioru, regularny kontakt z autorami i wydawnictwem Inter-Disciplinary Press w Oxfordzie oraz prace redakcyjne nad tekstami w języku angielskim. Swoją udział w publikacji szacuję na 50 %.

Współredakcja tomów w języku polskim:

24. Weronika Świerczyńska-Głównia, Teresa Sławińska, Magdalena Hodalska (red.), 2016, ***Komunikowanie o bezpieczeństwie. Medialny obraz zagrożeń***, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, 246 stron.

Mój udział procentowy w pracach redakcyjnych szacuję na 33 %.

25. Edyta Żyrek-Horodyska, Magdalena Hodalska (red.), 2016, ***Komunikowanie o nauce***, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, 250 stron.

Mój udział procentowy w pracach redakcyjnych szacuję na 50 %.

Rozdziały w monografiach w języku polskim

26. Magdalena Hodalska, 2016, **Zmienne oblicza zawodu dziennikarskiego w świetle badań prezentowanych na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”**, [w:] Maciej Kawka, Ryszard Filas, Paweł Płaneta (red.), „Zeszyty Prasoznawcze”, analiza zawartości [1957-2012]. Metody, tematy, autorzy, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, ss. 149-160.
27. Magdalena Hodalska, 2013, **Wizerunki Lady Diany i Jana Pawła II – ikony, znaki na sprzedaż i symulakry**, [w:] Kazimierz Wolny-Zmorzyński, Jerzy Snopek, Wojciech Furman, Krzysztof Groń (red.), *Komunikacja wizualna w reklamie, public relations i w prawie*, Wydawnictwo Poltext, Warszawa 2013, ss. 46-55.
28. Magdalena Hodalska, 2010, **Śmierć Jana Pawła II w świetle relacji prasowych**, [w:] Dorota Zdunkiewicz-Jedynak (red.), *Dyskurs religijny w mediach*, Biblos, Tarnów 2010, ss. 179-191.
29. Magdalena Hodalska, 2010, **Pożegnanie Króla. Stylistyczno-językowa analiza publikacji z papieskiego tygodnia**, [w:] Kazimierz Ożóg, Bożena Taras (red.), *Karol Wojtyła – Jan Paweł II Słowa prawdy i życia. Szkice lingwistyczne*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2010, ss. 42-52.

Rozdziały w monografiach zbiorowych w języku angielskim

30. Magdalena Hodalska, 2018, **Jungle People and Ebola: Social Representations and Media Coverage of African Plague**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita (red.), *Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World*, Brill Academic Publishers, Leiden 2018, w druku.
31. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, 2018, **Visual Metaphors of Dismay: Representations of Migrants in Recent Culture and the Mass Media**, [w:] Wojciech Owczarski, Marta Maciejewska (red.), *Racism and Trauma*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2018, w druku.

Mój wkład w powstanie tego interdyscyplinarnego studium obejmował analizę medialnych obrazów imigrantów. Swój udział w publikacji szacuję na 50%.

32. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, 2018, **Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World, Introduction**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita (red.), *Definite and Indefinite Dangers: Mapping Fears and Anxieties in Today's World*, Brill Academic Publishers, Leiden 2018, w druku.

Mój wkład w powstanie wstępu do interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie w 2015 roku konferencji w Oxfordzie, polegał na opisanu - po wspólnym z prof. Catalinem Ghitą opracowaniu koncepcji zbioru – struktury tej zbiorczej monografii. Swój udział w publikacji szacuję na 50%.

33. Magdalena Hodalska, 2016, **Stories of Fear, Horror and Terror: The Price that the Storytellers Pay**, [w:] Mark Callaghan, Kacey Davis (red.), *Cultural Experiences of Fear, Horror and Terror*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. 147-156.

34. Magdalena Hodalska, Izabela Dixon, 2016, **Commitment to Self: What Language Reveals about Male Fear of Commitment**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Izabela Dixon (red.), *Strangers on Our Doorstep and Strangers in Our House: Inter-Disciplinary Approaches to Fears and Anxieties*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. 103-119.

Mój wkład w powstanie tej publikacji obejmował – obok wspólnego ze współautorką opracowania koncepcji i struktury rozdziału, a także wniosków końcowych – przygotowanie i analizę materiału badawczego oraz wyodrębnienie próby badawczej. Swój udział w publikacji szacuję na 50 %.

35. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Izabela Dixon, 2016, **Intro: Fear of Strangers in our Minds**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Izabela Dixon (red.), *Strangers on Our Doorstep and Strangers in Our House: Inter-Disciplinary Approaches to Fears and Anxieties*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. vii –x.

Mój wkład w powstanie wstępu do interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie konferencji polegał na opisanu - po wspólnym z prof. Catalinem Ghitą i dr Izabelą Dixon opracowaniu koncepcji zbioru – struktury tej zbiorczej monografii. Swój udział w publikacji szacuję na 33%.

36. Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Jyotsna Bapat, 2016, **Perils of the Web: Online Threats and Offline Fears**, [w:] Magdalena Hodalska, Catalin Ghita, Jyotsna Bapat (red.), *Perils of the Web: Cyber Security and Internet Safety Nowadays*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2016, ss. vii – xviii.

Mój wkład w powstanie wstępu do interdyscyplinarnego tomu, będącego owocem współorganizowanej przeze mnie konferencji, polegał na opisanu (po wspólnym z prof. Catalinem Ghitą i dr Jyotsną Bapat opracowaniu koncepcji zbioru) struktury zbiorczej monografii oraz na zaprezentowaniu charakterystyki współczesnych zagrożeń związanych z korzystaniem z Internetu i bezpieczeństwem w sieci. Swój udział w publikacji szacuję na 33 %.

37. Magdalena Hodalska, Izabela Dixon, 2015, **Fear of Commitment. Fear of 'I love you'**, [w:] Catalin Ghita, Robert Beshara (red.), *Fear and Anxiety in the 21st Century: The European Context and Beyond*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2015, ss. 141- 151.

Mój wkład w powstanie tej publikacji obejmował – obok wspólnego ze współautorką opracowania koncepcji i struktury rozdziału, a także wniosków końcowych – przygotowanie materiału badawczego oraz analizę metafor. Swój udział w publikacji szacuję na 50 %.

38. Beth A. Kattelman, Magdalena Hodalska, 2014, **Introduction: Frightful Witnessing**, [w:] Beth Kattelman, Magdalena Hodalska (red.), *Frightful Witnessing: The Rhetoric and (Re)Presentation of Fear, Horror and Terror*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2014, ss. vii-xi.

Mój wkład w powstanie wstępu do interdyscyplinarnego tomu obejmował – obok wspólnego ze współautorką opracowania koncepcji i struktury pracy – zaprezentowanie medialnych aspektów tytułowych problemów. Swój udział w publikacji szacuję na 50%.

39. Magdalena Hodalska, 2013, **Marketing of Horror: Media Coverage of a Family Drama**, [w:] Catalin Ghita, Joseph H. Campos II (red.), *At the Nexus of Fear, Horror and Terror: Contemporary Readings*, Inter-Disciplinary Press, Oxford 2013, ss. 123-134.

Artykuły w czasopismach w języku polskim

40. Magdalena Hodalska, 2018, **Nadciąga zagłada! Retoryka strachu w polskich mediach na przykładzie relacji prasowych z epidemii ptasiej i świńskiej grypy**, „Kultura – Media – Teologia”, Wydawnictwo UKSW, Warszawa 2018, [w druku].

41. Magdalena Hodalska, 2011, **Emocje i wartości w nekrologach ofiar katastrofy pod Smoleńskiem**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 1-2/2011, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2011, ss. 26-40.
42. Magdalena Hodalska, 2010, **Mocarz Ducha zamieszkał w niebie. Peryfrazы ornamentacyjne i eufemizacyjne w prasie**, „Język Polski” nr 4-5/2010, ss. 302-309.
43. Magdalena Hodalska, 2010, **Pod Wawelem ludzie pojaśnili. Metaforyka publikacji z „Tygodnia Papieskiego”**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 1-2/2010, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2010, ss. 49-59.

Przed doktoratem

44. Magdalena Hodalska, 2008, **Cały nasz, czyli Karola Wojtyły wędrówka ostatnia. Intertekstualność nagłówków prasowych z „Papieskiego Tygodnia”**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 1-2/ 2008, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008, ss. 103-123.
45. Magdalena Hodalska, 2004, **Łamanie tabu sacrum, śmierci i ciała w programach telewizyjnych w świetle skarg do KRRiT**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 3-4/ 2004, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2004, ss. 87-105.

Artykuły w czasopismach w języku angielskim

46. Magdalena Hodalska, 2018, **#Humanity Washed Ashore: Visual Metaphors and Emotions in Social Media**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 2/2018, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2018, [w druku].
47. Magdalena Hodalska, 2018, **Compassion 2.0: How Internet Users Share "Virtual Care"?**, „Kultura – Media – Teologia”, Wydawnictwo UKSW, Warszawa 2018, [w druku].
48. Magdalena Hodalska, 2016, **20 Years of Complaints: National Broadcasting Council and the Polish Audience's Feelings**, „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 4/2016, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2016, ss. 512-528.

Sprawozdanie z II Kongresu PTKS

49. Magdalena Hodalska, 2011, **Autonomia nauki o komunikowaniu**, sprawozdanie z II Kongresu Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej w Lublinie, 15-17 września 2010 r., „Zeszyty Prasoznawcze”, nr 1-2/2011, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2011, ss. 211-213.

5.1. Obszary badań i wykorzystanie ich wyników

W pracy badawczej od lat podejmowałam tematykę, która częściowo znalazła swe odzwierciedlenie w powstających w latach 2010-2018 publikacjach zaliczonych do cyklu prac wskazanych jako osiągnięcie naukowe (pkt 4).

044

Wszystkie publikacje, które poświęcone są:

1. śmierci w mediach – w punkcie 5. to pozycje [17] [18] [28] [29] [30] [39] [40] [45];
2. emocjom w mediach – pozycje [40] [41] [46] [47] [48] [35] [36] [38] [39];
3. językowi dziennikarskich relacji – [17] [29] [41] [42] [43] [44];
4. problemom korespondencji wojennej – [18] [33];
5. warsztatowi reportera i fotoreportera – [18] [19] [24] [26] [33]

nawiązują w istotny sposób do problemów badawczych dotyczących kultury strachu i traumy w mediach.

Anglojęzyczne monografie zbiorowe, których byłam współredaktorem [20] [21] [22] [23], podobnie jak rozdziały mojego współautorstwa [32] [35] [36] [38] wprowadzające do tych zbiorów, w całości poświęcone są różnym aspektom kultury strachu.

Do pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych należą również publikacje dotyczące:

6. komunikacji wizualnej [27] [31] [46] [47];
7. komunikowania o nauce [25];
8. komunikowania o bezpieczeństwie [24];
9. bezpieczeństwa w Internecie [22] [36].

W skład dorobku naukowego, który nie został uwzględniony w cyklu publikacji wskazanym jako osiągnięcie naukowe, wchodzi także analizy lingwistyczne: są to anglojęzyczne publikacje poświęcone językowi w komunikacji interpersonalnej [34] [37] oraz polskojęzyczne analizy języka medialnych relacji z wydarzeń towarzyszących odchodzeniu Jana Pawła II. Pokłosiem rozprawy doktorskiej pisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Walerego Pisarka jest książka „Śmierć Papieża, narodziny mitu” [17], którą w 2010 roku opublikowało Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz publikacje dotyczące

10. medialnego wizerunku Jana Pawła II [27], językowego obrazu Papieża, jak również lingwistyczne analizy dziennikarskich opowieści o Papieżu publikowane m.in. na łamach „Języka Polskiego” [42] oraz „Zeszytów Prasoznawczych” [43] [44], a także w monografiach zbiorowych [28] [29].

Rezultaty prowadzonych badań prezentowałam na 20 międzynarodowych i krajowych konferencjach, omawiam je również ze studentami IDMiKS UJ na wykładach i konwersatoriach, m.in. na kursach: *Społeczne i kulturowe oddziaływanie mediów*, *Dziennikarskie źródła informacji*, *Obraz w mediach*, a także na autorskim wykładzie w języku angielskim pt. *Media Coverage of Dramatic Events*.

W 2011 roku otrzymałam Nagrodę Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego w uznaniu szczególnych osiągnięć w pracy naukowej.

Baza Publish or Perish odnotowuje 40 cytowań moich prac, a Indeks Hirscha wynosi 3.

5.2. Udział w międzynarodowych i krajowych konferencjach

Wyniki badań prowadzonych w latach 2010-2018 prezentowałam na 20 międzynarodowych konferencjach w Polsce (w Warszawie, Krakowie, Lublinie, Koszalinie) i za granicą (pięciokrotnie w Oxfordzie w roku 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 oraz w Pradze w 2016 roku).

Byłam współorganizatorem 4 międzynarodowych konferencji za granicą (3 w Oxfordzie: w 2014 roku, w 2015 roku, w 2016 roku i 1 w Pradze w 2016 roku) oraz III Kongresu PTKS w Krakowie w 2013 roku.

Wygłosiłam 10 referatów w języku polskim i 10 referatów w języku angielskim. Wielokrotnie byłam moderatorem paneli w języku angielskim i polskim, byłam również gościem panelu otwierającego konferencję poświęconą korespondentom wojennym.

Referaty na konferencjach międzynarodowych:

1. Referat: **#Humanity Washed Ashore: Social Media Users' Reaction to Europe's Refugee Crisis** oraz prowadzenie panelu pt. „Trauma and Testimony” na międzynarodowej konferencji pt. „Fears and Anxieties in the 21st Century. Special Focus: Testimony, Memory, Trauma”, 19-21 września 2016 r., Mansfield College, Oxford (współorganizator konferencji).
2. Referat: **Compassion 2.0, or How to Share "Virtual Care"?** oraz prowadzenie panelu na międzynarodowej konferencji pt. „Participatory Culture and the Future of Democracy”, 29 września - 1 października 2016 r., IDMiKS UJ, Kraków.
3. Referat: **Cyberbullying, Fear and Silence: From Bystanders to Cyber-Samaritans** oraz prowadzenie panelu pt. „Cyber Space and Cyber Hate” na międzynarodowej konferencji pt. „Cyber Security and Internet Safety”, 5-7 maja 2016 r., Praga (współorganizator konferencji).
4. Referat: **Visual Metaphors of Dismay: Representations of Migrants in Recent Culture and the Mass Media** (współautor: prof. dr hab. Catalin Ghita) na międzynarodowej konferencji pt. „Racism, Nationalism and Xenophobia”, (organizatorzy: McGill University i Uniwersytet Gdański), 17-18 marca 2016 r., WSFiZ, Warszawa.
5. Referat: **Deleting u: Cyberbullying, Sexting and an Overview of Contemporary Cyber-Threats** na międzynarodowej konferencji pt. „Culture of Safety. Securing Bonds of Academic Cooperation”, 10-11 grudnia 2015 r., Politechnika Koszalińska, Koszalin.
6. Referat: **Zmienne oblicza zawodu dziennikarskiego w świetle badań prezentowanych na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”** na międzynarodowej konferencji pt. „60 lat prasoznawstwa w Polsce. Dorobek naukowy OBP i „Zeszytów Prasoznawczych” w perspektywie krajowej i międzynarodowej”, 26-27 listopada 2015 r., IDMiKS UJ, Kraków.
7. Referat: **Ebola Virus Kills the Other but Anytime It May Land Here: Media Coverage of African Plague** oraz prowadzenie panelu pt. „Phobias in Europe” na międzynarodowej konferencji pt. „Fears and Anxieties in the 21st Century. Second Global Conference”, 15-17 lipca 2015 r., Mansfield College, Oxford (współorganizator konferencji).
8. Referat: **Smiling Holocaust Selfies** na międzynarodowej konferencji pt. „Holocaust and the Contemporary World”, (organizatorzy: McGill University i Uniwersytet Gdański), 23-24 kwietnia 2015 r., Kraków.
9. Referat: **Turyści horroru w miejscach pamięci: rola mediów w promocji miejsc traumy i zbrodni** na międzynarodowej konferencji pt. „Pamięć miejsca, pamięć człowieka, miejsca pamięci”, 10-12 grudnia 2014 r., Uniwersytet Pedagogiczny, Kraków.
10. Referat: **Fear of Commitment. Fear of „I love you”** (współautor: dr Izabela Dixon) oraz prowadzenie panelu pt. „Fear and Human Condition” na międzynarodowej konferencji pt. „Fears and Anxieties in the 21st Century: The European Context”, 29-31 lipca 2014 r., Mansfield College, Oxford (współorganizator konferencji).

11. Referat: **Kultura strachu w prasie brukowej** oraz **prowadzenie panelu** podczas III Kongresu Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej pt. „Mediatyzacja życia, kultury, polityki”, 26-28 września 2013 r., IDMiKS UJ, Kraków (współorganizator III Kongresu PTKS).
12. Referat: **Stories of Fear, Horror and Terror: The Price that the Storytellers Pay** oraz **prowadzenie panelu** na międzynarodowej konferencji pt. „Fear, Horror and Terror. At the Interface. 7th Global Conference”, 5-7 września 2013 r., Mansfield College, Oxford.
13. Referat: **Marketing of Horror - Media Coverage of a Family Drama** na międzynarodowej konferencji pt. „Fear, Horror and Terror. At the Interface. 6th Global Conference”, 7-9 września 2012 r., Mansfield College, Oxford.
14. Referat: **Metafory śmierci w prasie na przykładzie publikacji z kwietnia 2005 i 2010 roku** na międzynarodowej konferencji z cyklu „Warszawskie Dni Medialne” pt. „Śmierć w mediach”, 6-7 kwietnia 2011 r., UKSW, Warszawa.

Referaty na konferencjach krajowych:

15. Referat: **Stres traumatyczny w pracy dziennikarza** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Współczesne media 10. Problemy i metody badań nad mediami”, 19-20 kwietnia 2018 r., Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin.
16. Referat: **Aby straszna zbrodnia była bardziej straszna: materiały operacyjne policji w relacjach dziennikarskich** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Komunikowanie o bezpieczeństwie”, 1 grudnia 2014 r., IDMiKS UJ, Kraków.
17. Referat: **Popularyzacja wiedzy o wirusach na przykładzie relacji z epidemii ptasiej i świńskiej grypy** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Media-Wiedza-Dziennikarze”, 26-27 czerwca 2014 r., IDMiKS UJ, Kraków.
18. Referat: **Epidemie strachu: medialny obraz pandemii** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Komunikowanie o zdrowiu”, 17 stycznia 2014 r., IDMiKS UJ, Kraków.
19. Referat: **Wizerunki Lady Diany i Jana Pawła II – ikony, znaki na sprzedaż i symulakry** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Komunikacja wizualna w dziennikarstwie, reklamie i public relations”, 18-19 października 2011 r., IDMiKS UJ, Kraków.
20. Referat: **Etyczne problemy w pracy korespondenta wojennego** na ogólnopolskiej konferencji naukowej pt. „Warsztat korespondenta wojennego. Wczoraj i dziś”, 18-19 października 2010 r., IDMiKS UJ, Kraków.

5.3. Popularyzacja nauki o mediach i komunikowaniu

Jako tłumaczka literatury fachowej chciałam przyczynić się do rozwoju nauki o mediach i komunikowaniu oraz popularyzacji pozycji, które poświęcone są warsztatowi reportera. Mój przekład książki Davida Sparka pt. *Investigative Reporting. A study in technique* Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie wydało w 2007 roku pod tytułem „Dziennikarstwo śledcze. Studium techniki” [19]. Ten podręcznik akademicki liczy 260 stron, a jego recenzentami byli: prof. dr hab. Jacek Sobczak i prof. dr hab. Jerzy Jastrzębski.

Popularyzacji nauki o mediach i komunikowaniu służyć miała również współpraca z Radiem Akademickim Radiofonia, w ramach której współprowadziłam cykl audycji popularnonaukowych „Gadające głowy” pt. *Pierwsza Władza*, występując na antenie w charakterze eksperta. Komentowałam sposób relacjonowania w mediach kontrowersyjnych spraw i bieżących problemów oraz odpowiadałam na pytania radiosłuchaczy. Cykl 12 audycji popularnonaukowych, z których każda trwała godzinę emitowany był zimą i wiosną 2012 roku.

Jestem współredaktorką dwóch monografii zbiorowych poświęconych komunikowaniu o nauce [25] i komunikowaniu o bezpieczeństwie [24]. Opracowanie poświęcone medialnemu obrazowi zagrożeń współredagował kierowany przeze mnie zespół badawczy.

Jestem autorką 12 recenzji polskich i zagranicznych monografii poświęconych mediom i komunikowaniu (opublikowanych głównie na łamach „Zeszytów Prasoznawczych”, załącznik 4, pkt III.P), oraz recenzentką manuskryptów publikowanych w czasopismach naukowych: „Kultura – Media – Teologia” oraz „Zeszyty Prasoznawcze”.

5.4. Przynależność do naukowych zespołów redakcyjnych

Od 2013 roku jestem redaktorem językowym w zespole redakcyjnym kwartalnika medioznawczego „Zeszyty Prasoznawcze”.

Od 2018 roku jestem członkinią Rady Redakcyjnej serii monografii elektronicznych IDMiKS UJ wydawanych przez Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego.

5.5. Przynależność do międzynarodowych towarzystw naukowych

Od 2010 roku jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej (PTKS).

Na zaproszenie prof. Jonathana Webbera zostałam **członkiem-założycielem** *The European Association for Holocaust Studies* (EAHS) w 2015 roku.

Od 2017 roku jestem również członkiem Polskiego Towarzystwa Badań nad Stresiem Traumatycznym (PTBST) oraz *European Society for Traumatic Stress Studies* (ESTSS).

5.6. Opieka naukowa nad studentami

Jestem **promotorem 74 prac licencjackich**, obronionych z wysokimi notami w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ w latach 2012-2017. W roku akademickim 2017/2018 promuję kolejnych 11 prac licencjackich. W latach 2010-2017 byłam recenzentką 104 prac licencjackich i magisterskich obronionych w IDMiKS UJ.

Jestem **promotorem pomocniczym** w przewodzie doktorskim mgr Magdaleny Cygan. Praca z zakresu nauk o mediach, pt. *Polski reportaż podróżniczy - od form prereportażowych i quasi-reportażowych po blogi reportażowe. Studium historii i teorii gatunku*, powstaje pod kierunkiem dra hab. Andrzeja Kaliszewskiego na Wydziale Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego.

5.7. Działalność organizacyjna

Równolegle z działalnością naukowo-badawczą, dydaktyczną i opieką naukową nad studentami, od 2010 roku aktywnie uczestniczyłam w działalności organizacyjnej zarówno w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej, jak i na Wydziale Zarządzania i Komunikacji Społecznej UJ, gdzie byłam członkiem m.in. Komisji Rekrutacyjnych (na studia I stopnia, III stopnia) oraz Komisji prowadzącej rozmowy kwalifikacyjne dla obcokrajowców. Więcej szczegółów dotyczących mojej pracy organizacyjnej opisałam w załączniku 4.

Od 2018 roku przewodniczę Komisji Rekrutacyjnej konkursu stypendialnego programu Erasmus+ w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ, gdzie organizowałam rekrutację zimową i przyczyniłam się do otwarcia drugiej, jesiennej rekrutacji dla studentów IDMiKS UJ. W Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ pełnię funkcję koordynatora programów wymiany studenckiej „MOST” (od 2016 r.) oraz Erasmus+ (od 2017 r.).

W ramach prowadzonego przeze mnie projektu *Dziennikarstwo traumy. Trauma dziennikarzy/ Journalism of Trauma, Trauma of Journalists*, z mojej inicjatywy rozpoczęły się prace nad wdrożeniem na studiach dziennikarskich I stopnia nowego modułu kształcenia zatytułowanego *Dziennikarstwo i profilaktyka traumy*.

5.8. Działalność dydaktyczna

W Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ prowadzę zajęcia dla studentów dziennikarstwa pierwszego i drugiego stopnia na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. W ramach anglojęzycznej oferty dydaktycznej Wydziału Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego prowadzę autorski wykład monograficzny pt. *Media Coverage of Dramatic Events*.

W IDMiKS UJ dla studentów pierwszego roku prowadzę obowiązkowe zajęcia z *Dziennikarskich źródeł informacji* w formie wykładów i konwersatoriów. Ze studentami trzeciego roku na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych pracuję na wykładach z elementami konwersatorium na temat *Społecznego i kulturowego oddziaływania mediów*. Mam również zajęcia warsztatowe z *Reportażu w mediach* w ramach specjalizacji dziennikarskiej, a od 2012 roku prowadzę także *seminarium dyplomowe*. Na studiach drugiego stopnia prowadzę konwersatorium *Obraz w mediach* w ramach specjalizacji analityczno-medioznawczej.

W poprzednich latach w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ prowadziłam również wykłady monograficzne: *Wydarzenia medialne; Kontrowersyjne przekazy w mediach i ich społeczny odbiór* oraz konwersatoria *Pracownia prasowa czy Agencje prasowe i praca z serwisem informacyjnym*, na których ćwiczyłam ze studentami umiejętności warsztatowe. Doświadczenia zawodowe (pkt 3.1) pomogły mi realizować zajęcia dydaktyczne w sposób oryginalny, a studenci w ankietach oceniających zawsze podkreślali praktyczny wymiar prowadzonych przeze mnie kursów.

W latach 2009-2011 w Instytucie Dziennikarstwa Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie prowadziłam autorski wykład pt. *Kontrowersyjne przekazy w mediach i ich społeczny odbiór* oraz ćwiczenia z przedmiotu *Metodologia badań medioznawczych* do wykładu profesora Walerego Pisarka.

W 2005 roku, jeszcze jako studentka europeistyki, ale już jako absolwentka dziennikarstwa na UJ, podjęłam współpracę z Krakowską Akademią im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego, gdzie na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych prowadziłam przez dwa lata konwersatorium *Agencje prasowe i praca z serwisem informacyjnym*, korzystając z doświadczeń w pracy reportera PAP.

Ponadto, przez siedem lat (2005-2012) pracowałam jako lektorka języka angielskiego w krakowskich szkołach wyższych: w latach 2005-2009 uczyłam języka angielskiego w Wyższej Szkole Handlowej, a w latach 2009-2012 pracowałam w Wyższej Szkole Bezpieczeństwa Publicznego i Indywidualnego w Krakowie, gdzie uczyłam języka angielskiego policjantów i żołnierzy wyjeżdżających na misje wojskowe.

Od 2010 roku moim głównym miejscem zatrudnienia jest Uniwersytet Jagielloński, a prowadzone przeze mnie w Instytucie Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej UJ zajęcia od lat studenci w ankietach oceniają bardzo wysoko.

Magdalena Nodalska

* W przypadku, gdy osiągnięciem tym jest praca/prace wspólne, należy przedstawić oświadczenia wszystkich jej współautorów, określające indywidualny wkład każdego z nich w jej powstanie. W przypadku, gdy praca zbiorowa ma więcej niż pięciu współautorów, habilitant załącza oświadczenia określające jego indywidualny wkład w powstanie tej pracy oraz oświadczenia co najmniej czterech pozostałych współautorów.